

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno DCCCLXXII. ad annum DCCCCIX.

Parisiis, 1644

Epistola CCCXV. Ioannis Papae VIII. Ad Episcopos In Regno Lvdovici Regis
Baioariae Constitvtos. Arguit eos quod Ludouicum regem ab inuadendo
Caroli fratris absentis regno non cohibuerint, monetque vt ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15967

AD EPISCOPOS IN REGNO LUDOVICI
REGIS BAIOARIÆ CONSTITVTOS.

Arguit eos quod Ludouicum regem ab inuadendo Caroli fratris absentis regno non cohibuerint, monetque vt legatis, quos ad examinanda inter vtrosque negotia mittit, satisfacere studeant.

Ioannes episcopus seruus seruorum Dei, omnibus reuerentissimis & sanctissimis archiepiscopis & episcopis in regno Hludouici gloriosi regis Baioariæ constitutis.

APOSTOLICÆ moderationis ordinem sequimur, fœderis domo Dei sollicitudinem retinentes, pro domo spiritalis Israelis murum correctionis opponimus, & concordantes animos, aut sub ecclesiasticæ pacis vnione complectimur, aut discordes ad concordia gratiam reuocamus, aut certe inter nos & illos qui apostata angeli, zizanii scilicet seminantis, fraudibus irretiti, sanctæ fedi apostolicæ concordare despiciunt, sartagine ferream iuxta Ezechielis propheta magisterium collocamus. Reuersurus enim ad Patrem Dominus pacis bonum discipulis attentius commendauit; eamque quasi testamentum firmissimum futuris heredibus dereliquit, dicens: *Pacem meam do vobis, pacem relinquo vobis.* & beatus apostolus Paulus ait: *Soliciti seruare unitatem spiritus in vinculo pacis. vnum corpus, & vnus spiritus, sicut vocati estis in vna spe vocationis vestræ.* quia videlicet ad vnam vocationis spem nequaquam pertingunt, si non ad eam cum proximis vnita mente curatur. Quapropter sicut filii Dei, qui ex testamento eius sibi per apostolos derelicto pacem custodiunt, ita nimirum diaboli sunt filii, qui pacem confundunt. Ille quippe ab initio mendax fuit, & in veritate non stetit, eiusque inuidia, sicut scriptum est, mors introiuit in orbem terrarum. Nam dum protoplastis inuides, deceptionis laqueum iam deceptus vtique a semetipso composuit, mortis poculum mortalibus propinauit: & quos immortales obedientia merito futuros nouerat, inobedientia venenis infecit, sicque in omnes homines mortis sententiam vitæ hostis indu-

Ezech. 4.

Ioan. 14.

Ephes. 4.

Sap. 2.

induxit. Denique eisdem laqueis, quibus protoplastos de-
ceperat, adhuc Adæ filios iugulat, & odio suæ ambicio-
nis fraterna corda dissociat. ita vt quos vnum patris femur
tenuerat, iam Galliæ omnes non capiant, fraternis pro-
uectibus frater inuideat, & quem monitis apostolicis sæ-
pius etiam in durissimis casibus obsequentem sequi despe-
xerat, hunc a sede apostolica sibi prælatum doleat. imo
vt Cain fratris hostia, scilicet obedientia, stimulatus, con-
tra fratrem frendens occurrat: fideles eius fraudibus diuer-
sis inficiat, ad peierandum terribilis Dei nomen impellat,
pacem regni diuturno fratris studio radicatum corruppe-
re gestiatur, & lactatus a peccatoribus, suis dumtaxat com-
plicibus acquiescens, pedes suos ad malum currere faciat,
madentibus adhuc campis Fontanicis, quos in iuuentu-
te sua humano sanguine tinxerat, in senectute decrepita,
minarum & cædis spirans, ad fundendum Christianorum
multorum sanguinem pro sua singulari ambitione discur-
rat. Et qui amore fratris a sede apostolica obedientiæ suæ
merito benedictionem sperare, suumque piis operibus
propagare debuerat, alterius regnum peruicaciter sibi suis
armis subiugare desiderat, scilicet vt quos armis acquirit,
ditione possideat, & colla vetustæ libertatis ingenua no-
ua seruitute prosternat. Quis hoc, dilectissimi nobis, nisi
antiquus humani generis aduersarius, inter tales ac tan-
tos fratres, quos nos pari spiritus amore complectimur,
per suos satellites operatur? qui dum bonorum prouecti-
bus inuidet, in agro sanctæ Dei ecclesiæ semper zizania se-
minare contendit. Quis hoc, carissimi, nisi diabolus ope-
ratur? qui Caroli virtutibus ab ineuntis ætatis principiis
inuidens, eiusque religiosum propositum longius propa-
gari pauescens, leuibus primo iaculis, quamquam fre-
quentibus, laceffit: deinde aduersitatibus multis, quasi
durissimis arietibus stimulauit. fideles eius frequentissi-
me rebellare suasit: in procinctu contra Northmannos
pro ecclesiæ Dei liberatione pugnantibus, & inimicos cru-
cis Christi vsque ad vltimam deditionem constringere fat-
agenti, senioris vestri vtrimque animum ad inuasionem
relicti imperii suscitauit: ipsos familiares, ipsum postremo
filium, ad eius extinctionem hostiliter prouocauit. Et ne
quandoque ad imperium, quod ei constat non humano

collatum beneficio, licet per nostræ mediocritatis ministerium, sed diuino, pertingere potuisset, tota fraudulentia suæ virtute prohibuit, tota consilii sui versutia debellare contendit. Sed Deus omnipotens, cuius prouidentia per mutabilium rerum principes mundi latitudo gubernatur & regitur, hunc flagellis erudiri voluit, deprimi penitus, sicut vobis est cognitum, nunquam permisit. Et afflictiones sanctæ suæ ecclesiæ per eum specialiter, sicut diuinitus reuelatum fuerat, & nunc veraciter credimus, tandem aliquando releuare contendens, hunc, a decessoribus nostris, reuerendæ scilicet memoriæ Nicolao & Hadriano pontificibus, diu quidem desiderari voluit: tandem vsque ad hæc periculosissima tempora, quibus a Belial filiis pene tota vallatur Italia, misericorditer reseruauit, angelicis ductibus vias eius per inuia loca direxit, frustratis insidiis ei compositis liberauit, paludes lubricas equitabiles reddidit, vada profundorum fluminum multis sæculis incognita transmeabilia demonstrauit. ei elementis contra naturam cedentibus diffidentium corda perterruit. non solum sine sanguine, verum etiam cum magnis honoribus, hinc inde gaudentibus populis, Italiam penetrare permisit, & per apostolicæ sedis priuilegium, cunctorum fauoribus approbatum sceptris imperialibus sublimauit. vt qui per tot annos, communibus peccatis merentibus, pro defectibus sanctæ Dei ecclesiæ diuersis modis affligimur, per eius sollicitudinis expertam prudentiam consolemur, per quem Gallicanarum ecclesiarum status, & totius religionis vigor illis in partibus plausibiliter refluuisse cognoscitur. Hæc itaque hostis humani generis futura prospera præcauens, dilecti filii nostri Hludouici gloriosi regis vestri, si tamen filius dici meretur, qui apostolicæ sedis monitis per antecessores nostros, perque nos ipsos prolatis, semper inobedientissimus extitit, si gloriosus dici debet, cui contra Christicolos bella geri placuit nullos habitura triumphos, si rex dici potest, qui semetipsum regere noluit, quo minus contra fratris absentiam inglorius pugnauisset, animos incitauit, vt neque diuinum timorem præ oculis retinens, neque imminens sibi iudicium prouectæ senectutis agnoscens, neque sanguinis affinitatē, fraterna que pacta perpendens; sed neque Christia-

nã religionis disciplinam custodiens, tam decessorum no-
 strorum scripta, quam recentia nostra monita, contra mo-
 rem religiosorum principum, & quod est mirabilius, con-
 tra consuetudinem tyrannorum veterum, parupendit, &
 indictum sibi a nobis tempus cum mediantibus nobis cum
 fratre iure pacifceretur, præripiens, quantum in se fuit,
 per vestram negligentiam siue condescensionis audaciam,
 fratris absentis regnum peruasit, ac per hoc totius eccle-
 siæ Dei pulcritudinem maculauit, pacem corrumpit, reli-
 gionem fugauit, & vt cum Terentio compendiose dica-
 mus, dum in alieno bonorum extortor & legum contor-
 tor apparuit, cunctis criminibus licentiam relaxauit. Nos
 etenim, quamuis illum, quem interim filiolaris amore
 complectimur, oppido reprehensibilem non negemus,
 vos tamen multo reprehensibiliores agnoscimus, qui in
 illis partibus sacerdotali magisterio præditi, & aposto-
 latus nostri recentibus monitis instituti, dum ex officio
 vestro restitisse libere nunquam videmini, procul dubio
 consensisse probamini. & vos qui pastores dicimini, gre-
 gem vobis creditum quia non retraxistis, vtique ad præci-
 pitium prouocastis. Et vbi est, quæsumus, quod vicem
 Christi in ecclesia fungimur, si pro Christo contra insolentiam
 principum non luctamur? præsertim cum secundum
 Apostolum non sit nobis colluctatio aduersus carnem & Ephes. 6.
 sanguinem, sed aduersus principes & potestates? Vbi est
 quod episcopi dicimur, si de sublimibus ecclesiasticæ dis-
 cretionis speculis gladium venientem non cernimus, cer-
 nentes vt deuitetur annuntiare diffugimus? Enimuero sa-
 cerdotes non ad gratiam, sed ad pompam immerito dici
 cognoscimur, si quos docere debuimus sequi contendi-
 mus, si quos corrigere debuimus, saltem verbis pastorali-
 bus non terremus. Hinc Dominus per Isaiam prophetam
 sacerdotum taciturnitates increpat dicens: *Canes muti, non* Isa. 56.
valentes latrare. Hinc per Ezechielem sacerdotum negli-
 gentias arguit dicens: *Non ascendistis ex aduerso, neque oppo-* Ezech. 13.
suistis murum pro domo Israel, vt staretis in prælio in die Domi-
ni. Ex aduerso quippe ascendere est, pro defensione gre-
 gis libera voce huius mundi potestatibus contraire: & in
 die Domini in prælio stare est, prauis decertantibus ex
 iustitiæ amore resistere. Quod rursus per eundem pro-

phetam deterret inquis: *Sinon annuntiaueris iniquitatem suam, sanguinem eius de manu tua requiram.* Quid ad hæc dicemus, fratres? Forsitan ideo vos excusabiles creditis, quia regem non arguendum dicitis, sed monendum. Ad hæc apostolica tuba respondet: *Obedire oportet Deo magis quam hominibus.* & Paulus Timotheo: *Argue, obsecra, increpa, in omni patientia & doctrina.* Item Tito: *Diuitibus huius sæculi præcipe non superbe sapere, neque sperare in incerto diuitiarum suarum.* Aut persecutionem quamlibet præcauistis. Sed a Domino iussum est ita: *Cum vos persecuti fuerint in vna ciuitate, fugite in aliam.* Aut mortem, quæ cunctis vltima pœna est, timuistis. Sed idem Redemptor noster in euangelio nos hortatus est dicens: *Nolite timere eos qui occidunt corpus, animam autem non possunt occidere.* Verum quia nihil horum, quia nec inferendum vobis ab aliquo fuerat, timuistis, restat procul dubio, quia non solum secundum prohibitionem sedis apostolicæ compatriotas vestros ab inuisione regni alterius sacerdotialiter non vetuistis, imo cupiditati eorum vestri fauoris coniuuentiam sociantes, quasi puluillos sub cubito eorum manuum consuistis, & illud Væ vobis propheticum maturastis, quo dicitur: *Væ his qui consuunt puluillos sub omni cubito manus, & faciunt cervicalia sub capite vniuersæ ætatis ad capiendas animas.* Quasi enim puluillo cubitus, vel cervicalibus caput iacentis excipitur, dum correctionis duritia peccanti subtrahitur, eique mollities fauoris adhibetur, vt in errore molliter iaceat, quem nulla contradictionis asperitas pulsat. Sed hæc rectores qui semetipsos diligunt, his procul dubio, iuxta quod beatus prædecessor noster Gregorius meminit, exhibent, a quibus se minus posse studio gloriæ temporalis timent. Quid igitur, fratres, si tamen adhuc fratres dici meremini, qui sedis apostolicæ salubria monita contemnentes pro Christo legatione functi non estis, vobis agendum est, nisi vt tandem aliquando, cum sancta sede apostolica sentientes, tam dilectum filium nostrum Hludouicum regem vestrum, quem paternis affectibus adhuc complectendum decernimus, quam cunctos illius regni subditos, voce libera moneatis, & ab inuisione siue oppressione imperii dilecti filii nostri Caroli semper Augusti penitus compe-

scatis? nunquamque de reliquo, siue blandimentis, siue terroribus, consensum quemlibet fauoremve præstetis ad funestum prælium conferendum, & Christianorum sanguinem profundendum, si non vultis, amissis sacerdotalibus infulis, ab apostolica communione præsentialiter sequestrari, & perpetuis anathematis vinculis, quod nunquam cupimus, obligari? Nam cuiuscumque sit gradus, ordinis, sublimitatis, siue professionis, qui cum præsentibus legatis nostris, Ioanne Siculensi, itemque Ioanne Tuscanensi, venerabilibus episcopis, quos vice nostra illas in partes ad examinanda simulque diffinienda canonice siue legaliter, quæ hoc anno inter utrosque emerfere negotia, conuenire in loco ab eis designato, eisque satisfacere humiliter detrectauerit, auctoritate Dei omnipotentis, sanctorumque apostolorum Petri & Pauli, nostræque mediocritatis, veniam sibi deinceps nouerit denegari. nec amodo communionis nostræ, ut verbis sanctissimi nostri prædecessoris utamur, futurum esse consortem, quisquis esse noluerit disciplinæ. Optamus sanctitatem vestram sedis apostolicæ monitis obsequentem semper in Christo bene valere. *Recitata in Synodo Pontigonensi.*

EPISTOLA CCCXVI.

IOANNIS PAPÆ VIII.

AD COMITES IN REGNO LUDOVICI REGIS
BAIOARIÆ CONSTITVTOS.

Arguit eos, quod Caroli regnum peruadere tentarint; monetque ut Ludouicum regem ab ea mente reuocent, & ut legatis, quos mittit, satisfacere non detrectent.

Ioannes episcopus seruus seruorum Dei, omnibus gloriosis comitibus in regno Hludouici regis Baioariæ constitutis.

MINISTERII nostri est, vniuersalis ecclesiæ Dei sollicitudinem, secundum beati Pauli apostoli sententiam, circumferre, & quid in qualibet mundi parte congruat, siue non congruat, cenforia grauitate depromere: quatinus oues dominicæ, quæ vocem pastoralis nostræ sollicitudinis cognoscentes, pastorum principem humiliter